

С Моника Начева в разговор с продължение

Моника Начева е една от основните фигури на чешката музикална сцена още от 90-те години. Известен е нейният безкомпромисен естетически избор, такъв е и до днес – след нашата предпоследна среща преди 5 години, когато разговаряхме за първи път, въпреки че знаех за нея и тя бе едно от имената, които запомних още от началото на идването си тук, в Прага.

Тя е такава, каквато я помня – пряма, естествена – Моника Начева – с майка чехкиня и баща българин. Срегнахме се отново на поредната 27-ма, Пражка писателска среща, и то, без предварителна уговорка или официални покани. Мястото бе катедралата „Св. Анежка Чешка“, а поводът – проведената там дискусия, една от многото, които бяха съсредоточени около парещите проблеми на Европейския съюз. Както винаги, началото на фестивалните срещи, бе с артистично-музикално изпълнение, този път, на танцовата формация „Пиротера“. След официалната част, вече на чаша вино, Моника, с тайнствена усмивка, извади една своя последна работа на диск и я предаде на наш общ познат. Не любопитствах, защото знаех, че ще се видим отново. А моят разговор, по-скоро, част от него, най-сетне, ще има продължение. Защото, освен, че има български и балкански корени, както тя подчертава, Моника е изключителен интерпретатор и артист, в най-широкия обем на понятието. Не страда от фалшиви комплекси и има ясна представа за критерий.

В нашата непрекъснатоменяща се действителност, в която, за да имаш куража да продължиш, с каквото и да е занимание от некомерсиален тип, се изисква повече от смелост и талант – нужен е характер. Сътрудничеството ѝ с Яхим Топол – поет и писател, който и днес е сочен за едно от предните имена в чешката литература, преживява един от най-плодот-

ворните си творчески периоди. За нея е важно текстът да бъде извън времето, да изразява вътрешни емоционални търсения, за да може да бъде интерпретиран в песен. Търси чистотата на думите, които ще доведат и песента. Използва различни текстове, като например писмо на Кафка до Милена Есенска, черпи от чистия заряд на думите.

Предлагам Ви част от интервюто с Моника Начева от недалечната 2012 г., с уговорката, че в Новата година ще предложи и нашия последен разговор от срещата ни през ноември тази година.

– Лидия Гълъбова: Чувстваш ли своите български корени, влияят ли на твоето пеене?

– Моника Начева: Чувствам своите български и балкански корени постоянно. По натура съм темпераментна, емоционална, но мога и да мълча по цели дни, да съм сама, което научих от своя дядо. Той пасеше овце под Витоша, а моето детство е свързано с летата, прекарани там, близо до сърцето на тази красива планина. Обичам природата, не

Моника Начева

само, защото ни дарява с усещане за вечност, но и с усещане за свобода, простор, енергия, която в големите градове все повече ни липсва. Нейната тишина трябва много да ни говори – ако не сме загубили сетивата си, ще я чуем. Преди години не бяха толкова популярни техниките като напр. „прегръщане на дърветата“, защото природата не беше толкова експлоатирана, но сега – с всяко ново десетилетие, констатираме, че имаме все по-малко човешки възможности. Мисля, че нямаме много шансове, ако не престанем да я унищожаваме, с мисълта, че сме нейни господари. Тъкмо обратното, затова обичам от дете да прегръщам дърветата, да се зареждам с добра енергия – нещо, което много хора превръщат в негатив, без дори да подозират. ◆

– Л. Г.: За какво пееш и как подбиращ текстовете за песни? С какво те привлякоха стиховете на Джон Ашбъри?

– М. Н.: Текстовете за мен винаги са изключително важни! Обикновено избирам стихове, които не са злободневни, за да бъдат песните живи и задълбочени, интересуват ме вечните теми. Ценя много сътрудничеството си с Яхим Топол, който, според мен, е най-интересният чешки писател и поет. Обработвам стара чешка поезия от Антонин Сова, Карел Хлавачек, Ирма Гейслова. Фестивалът на писателите ме покани за сътрудничество и ми предложи стиховете на Джон Ашбъри. Вече за трети път работя за Писателската среща в Прага и винаги с ново предизвикателство и нова енергия, защото и нивото на Писателската среща е изключително високо и всяка година кани автори, които са познати на света. Това ме провокира за висока летва и в моята област – музиката, пеенето и театъра. Колкото до стиховете на Ашбъри – прочитът за мен бе твърде интересен и реших, че би могло ритмическата им рецитация, в озвучаването с музиката на моя колега от Англия – Тим Райт, да ги направят достъпни за публиката по своеобразен начин.

– Л. Г.: Ако се върна към по-ранните ти творби, някъде в началото на 2000-ата, силно ме впечатли една, на пръв поглед, непретенциозна композиция. В нея става въпрос за хладилника, който трябва да поддържа пълнен.. Приех я като метафоричен протест срещу консуматорското общество – така ли е?

– М. Н.: Може и така да се приеме, текстът е на Яхим Топол и беше моята първа композиция по негова творба. Първата важна стъпка към нашето бъдещо напасване на тема, мотив, интерпретация, защото, ако сам по себе си текстът е провокативен, а мелодията и съответстващият към нея мотив – неподходящи, просто няма смисъл и ефект на въздействие. Мога да кажа, дори няма смисъл да се пее...

– Позволяваш ли си да мечтаеш?...

– М. Н.: Да, понякога. Много бих искала, да срещам повече човечност, разбиране около себе си... ♦

Зачото трябва да се поясни, че тя е майка на 4-ма сина – много порасналият и вече семеен Теодор, тинейджърът Константин, усмихнатият и изобретателен Калоян и най-малкият, палав и чаровен Алекс. Освен тях, за да се допълва семейната идилия, семейство Пееви отглеждат четири кучета, порода хъски и голям бял котарак Фройд, който всъщност понякога се мисли за куче.

Паралелно с отговорната работа и грижата за голямо домакинство, Мария намира време и да води собствен блог – Мама Нинджа. Именно там споделя ежедневно, както случаи със забавното й семейство, така и отговори на важни въпроси и теми, които заслужават внимание. Ако все още не сте посещавали сайта й, макар да е малко вероятно, то непременно го направете. Заслужава си и Ви гарантирам, че следващите поне 2 часа ще четете статиите на един дъх.

И така освен 4 деца, един Иван, една снаха, 4 кучета, 1 котка, интересна професия, популярен блог, Мария има и... книга!

Да, книга! Някъде там измежду всичко, тя вероятно е успяла да прибави още 2-3 часа към денонощието и съвсем скоро излезе първата й книга, заедно с Люси Рикспуун – „Писмо до сестра ми“.

Двете са писали книгата, разделени през един океан – Мария, в

България, а Люси – в САЩ, а как се е случвало това? Ами чрез писма..., не хартиени естествено, електронни, разменяни най-често в късните часове на денонощието.

Представям Ви Мария Пеева, която в цялата еуфория покрай премиерата на книгата прие радушно моята покана за интервю и ми отговори на немалкото въпроси около книгата, семейството, работата и още толкова много други неща.

– Здравейте, госпожо Пеева, в интернет сте позната под името Мама Нинджа, но кой всъщност стои зад него?

– Здравейте, Ани! Мама Нинджа е една обикновена Мария. Или Мими, или Мерката. Най-често всъщност я наричат просто „мама“. Обикновена ли казах? Всъщност е колкото обикновена, толкова и необикновена. Съвсем като всички останали жени по света.

– Вие сте майка на четирима сина, но отглеждате и няколко домашни любимци. Колко голямо е всъщност семейство Пееви?

– Големичко е. Мама и татко, четири момчета и една снаха с внученце на път. Освен това имаме общо четири кучета и един котарак. Двете кучета са вкъщи, а двете – у сина и снаха ми. Когато ходим всички заедно на почивка, сме внушителна тайфа. Веселата лудница.